

ADSPIRANTE NUMINIS DIVINI

GRATIA!

De

CAUSIS STILLI-
CIDII SANGVINIS IN
CADAVERE VIOLENTER
OCCISORUM PRÆSENTE HOMICIDA
CONSPICUI,

DISSERTATIO PHYSICA,

Quam

AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM ORDINE
CONSENTIENTE,

IN ACADEMIA PATRIA,

Publico placidoque Disputantium examini subjicient,

M. FRIDERICUS *Seuberlich*

Regiom. Pruss.

P R Æ S E S,

Et

JOHANN. LUDOLPH. LOCK,

Regiom. Pruss.

R E S P O N D E N S,

IN AUDITORIO PHILOSOPHORUM,

Anno M DC XCVIII. Die 23 August. Horis consuetis.

REGIOMONTI, Typis REUSNERIANIS.

1698, 4 19

8.

42

INCLYTÆ REIPUBLICÆ CNIPHOVIANÆ
PATRIBUS CONSCRIPTIS,
VIRIS

*Præ-Nobilissimis, Amplissimis, Consultissimis,
Studio Pietatis, Prudentiæ laude, Regiminis felicitate rerumq; & usu
& prolixâ experientiâ maximè Conspicuis,*

DOMINO CONSULI,
DN. PRO-CONSULI,
Cæterisque SENATORIÆ

DIGNITATIS VIRIS,

Ut &

DN. SECRETARIO,

*Summis Musarum Patronis, Mecanatibus & Promotoribus meis certissi-
mis, honoris & observantiæ cernuò semper cultu suspiciendis.*

* * *
Impleta spes est, quam dederas, Ceres
Benigna, pagis esurientibus,
Quando famis canam senectam
Divitiæ perimunt agrestes,
Implere dudum jam studuit datas
VOBIS PATRONI, spes animus; modò
Propinquier metæ videtur
Primitias studii ferendò.
Præbete pronas his foliis manus,
Adsit favoris mentis agro jubar;
Sic ipse erit cum fruge Vestris
Nominibus sacer atq; Fame!

Sic optat cliens humillimus
JOHANN. LUDOLPH. LOCK, Resp.

IN NOMINE JESU.

§. I.

Multa esse prodigia, plurima miracula, quæ sanguis olim ostendit, nemo, nisi in Antiquitate hospes, in dubium vocare poterit. Non autem omnia omnium discutiemus monumenta, sed tantum quorundam; hinc unò atque alterò saltem contenti erimus exemplò.

§. II.

Prodigium sanè erat in imagine Electoris Saxonie cruentata, Anno 1645. ab omnibus observatum; sic enim Theatrum Europæum, fol. 818. part. 5. Ganz wundersam und notabel waren die Blut-Zeichen/ so sich dieser Tage Anno 1645. zu Leipzig sehen liessen: unter andern thate des Churfürsten Bildniß etliche Tage Blut schwoizen / daß / ob man gleich das Blut abwischte / dennoch alsobald wiederumb auf dem abgewischten Fleck Blut herfürgedrungen; dieses haben viel Menschen gesehen / bis endlich das Contrafey auf das Rathhaus gebracht worden.

§. III.

Miraculum autem præ se ferebat illud, quod hicce locorum noni procul à Regiomonto in pago quodam, nomine Rudau / factum esse legimus: Cum enim Pastor ejusdem loci in S. S. Cœnæ Dominicæ administratione vinum consecratum juveni cuidam porrigere velle bibendum, ecce! illa in parte calicis, quæ ori admoveri debebat, vena sanguinis visa est: Verba Pastoris illius hæc de re sunt sequentia, jussu Serenissimi Electoris typis expressa, & eidem inscripta: Nachdem Eure Churff. Durchl. in Gnaden einen schriftlichen Befehlich an meine wenige Person ergehen lassen / mich schriftlich zu erklähren / wie es vor eine Gelegenheit mit dem consecrirren Wein im Kelch gehabt / so nemlich in meiner anbefohlenen Kirchen zu Rudau in der Vogtey Schaaßen und im Cammer-Amt Grünhoff gelegen / sich solte begeben und zuge tragen haben / hat es sich folgender Gestalt also begeben: Als am Sonntage Reminiscere dieses ikt lauffenden 1615. Jahres / den 15. Tag Martii st. n. 19. Personen gewesen / die da haben communiciren wollen und sollen / sind erstlich 5. Personen vorher gegangen

gen/ die den Kelch empfangen/ ist aber nichts im Kelch gesehen worden/ als der klare consecrirte Wein: als aber der 6te hinzugegangen/ nemlich ein Knab von 15. Jahren/ wie seine Eltern/ Vater und Mutter vor der Beicht mich berichtet / mit Nahmen Lazarus Blöhmke/ der auch zum ersten mahl zum Tisch des HErrn gegangen/ ist/ als ich ihm den Kelch gereicht und an den Mund gesetzt/ aus dem gesegneten Wein von unten/ ehe er es genossen/ an der Seiten/ da der Knabe hat trincken wollen/ gleichsam eine Ueberroht Carmasin Blut herfür kömten/ und sich in dem habenden Kelch verzogen/ welches ungefehr bey einem Vater Unser lang gewähret/ und ich solches mit unsäglicher grosser Angst Schrecken und Zittern angesehen/ daß ich auch also bestürzt gewesen/ und von mir selbst nicht gewußt/ was ich thun oder lassen solte/ bis sichs endlich immer gemächlich wieder in klaren Wein verwandelt hatte. Ehe aber solche Verwandlung ganz und gar geschehen/ weil ich mich in der Eyl wegen heftigem Entsetzens/ wie männiglich/ so in der Kirch gewesen/ gesehen/ nicht habe besinnen können/ ob ich mit der Austheilung des Kelches solte fortfahren oder nicht/ habe ich dennoch eingehalten/ und den Edlen/ Ehrenvesten Juncker von Delfen/ auf Plutwinnen Erbsassen/ der damahls in der Kirch gewesen/ gewincket und zu verstehen gegeben/ er wolte für dem Altar kommen/ und ein solches mit ansehen/ welches er denn auch gesehen/ und wiewol ziemlich langsam auf mein drittes Wincken allererst kommen/ wie es sich fast verwandelte/ und dennoch mit grosser Verwunderung das Blut im Kelch gesehen/ und wieder in seinen Stand gangen. Über das hab ich zum Ueberfluß ein Tüchlein/ so ich hiemit unterthänig offerire/ auf dem Altar gehabt/ damit man stets nach der Communion den Kelch pfleget auszuwischen/ und hab ich mit dem erwehnten Tüchlein ein kleines Zeichen mit grosser Furcht aus dem Kelch genommen/ welches roht geblieben/ noch zu sehen und zu erkennen/ auch von vielen Menschen/ nicht allein den Communicanten/ sondern auch andern/ so es begehret/ alsbald nach der Communion ist gezeigt und gewiesen worden. *Dabam Rudau/ den 24. Martii Ao. 1615.*

S. IV.

Possimus, si angustia chartæ permitteret, infinita talia è penu Antiquitatis depromere; verùm cum alia non minoris quoque sint æstimmii,
illa

3
illa potius considerare placet. Inprimis verò sese nobis offerunt stillicia sanguinis, in hominis violenter occisi cadavere conspicui, præiente homicidâ, de quibus, ante omnia verò ipsorum causis, brevibus, DEI gratiâ adjuti, agere constituimus: *Jesus annuat.*

§. V.

Antequam verò ad nostrum nos conferamus propositum, & quid iudicii ferendum, suppeditemus, lubet inquirere, Scriptaque Veterum diligenti temere manu, atque sic probare, quòd nonnunquam cadavera hominum exstiterint, quæ sanguine stillarint.

§. VI.

Ecce autem primò statim intuitu sese nobis offerunt tot, quot ferè ne perlegere quidem, multò minus allegere possumus. *Annò 1510. in Bacchanalibus, die Martis, interfectus est Johannes Albuffer, (apud Albusam in Mosbacensi Parochia) in Sulzbergo, punctione non magnâ super genu, nec percussor sciri potuit. Quatuor post ea septimanis, iterum die Martis, fratres & propinqui illius duos aucupes ex Kelenberga in Provinciale Judicium Campidonum adduxere, ac de eade accusare: illi se innocentes affirmârunt; sententia lata est, ut jurejurandò se purgarent duobus digitis, inter quos alba lana, in vulnus impositis; annon aliqua vulneris mutatio secutura esset. Primò jurante, nihil novi securum, alterò autem, rubere cœpit vulnus & sanguis exire per pedem destuens, populò cernente numerosò: tunc Judices illum, ut cadis autorem, capitis damuârunt, quò supplicio etiam affectus est publicâ in viâ, juxta Provincia tribunal ac fanum. Crusus part. 3. Annal. Svecic. Lib. IX. c. 16. p. 537.*

§. VII.

Meretur etiam, ut huc afferatur, quod in Cantipratano de Heïnrico, Abbate Blesensi, legere est. *Erat hic Heïnricus, Canonicus Regularis in Urbe Blesensi, in Monasterio S. Mariae de Burgò mediò, qui cum diu Parisiis studuisset, in Abbatem, licet invitus, ab omnibus eligebatur: ecce! verò cum hic in religiosos suos tam hortatu ad regulam servandam, ad honestatem vitæ, & ut tenerent in manibus disciplinam, tum rigore usus esset, ab illis per tres scelestissimos Ribaldos occisus est. Robertò autem tunc socio ejus evadente, corpus occisi ad Monasterium delatum est, & in Ecclesia collocatum, & vide Lector, quid actum sit & probatum: statim enim sequenti die, ubi ad sepul-*

A 3

chrom

4
cbrum occisi, de locis ubi exta manebant, rei criminis Ecclesiam intraverunt, vox sanguinis fratris sui Abel de terrâ quasi vindictam clamavit per, vulnera que à loco occisionis sicca remanserunt, abundantissimôq; sanguinis impetu in eorum presentia manaverunt. Lib. I. Mirac. c. 16. §. 2.

§. VIII.

Inprimis verò placet illud, quod nobis Thuanus de Cosmo, magno Hetruriæ Duce, reliquit. Huic, inquit, inter alios liberos erant duo filii, quorum minimus natus Garsias Johannem fratrem, jam tum Cardinalem, vix 16. etatis annum supergressum, ex puerili amulatione atroci odio nutritô, inter venandum, cum seorsim à sociis per devia alter in alterum incurrisset, acinace cominus transverberaverat. Cadavere inter vepreta inventô, reg; ad Cosmum Parentem delatâ, is suspicatus quod erat, cadaver multâ nocte in urbem inferri & in conclavi edibus suis proximo collocari jubet; tum semotis arbitraris ad conclave venit & sevocatum Garsiam ac de fratre interrogatum, cum factum ille pernegaret, ad cadaver accedere jubet, eôq; renudatô & cruore ad percussoris conspectum mox ebulliente: en! inquit, sanguis, fratris tui, qui ultionem à DEO atq; etiam à me deposcit. Me miserum! qui tales filios genuerim, aut iis superstes fuerim, quorum unum immani fratricidiô necatum hisce oculis aspicere cogor, alterum, ne impius & iniquus juris inter meos dispensator sim, è medio tollere, ipsâ pietate suggerente, compellor! scelus est Patri filium inerficere, sed majus scelus admittam, si cum vivere diutius patiar, qui per fratris perniciem ad Patris necem & Familiam totam cade ac ferrô evertendam gradum fecit. Tum fatente crimen Garsia & rixæ principium dedisse, Johannem affirmante, itâ, ut, nisi peste fratris salutem propriam expedire non licuerit, Cosmus, qui mente Johannis ingenium nosset, pugionem, quô ille fratrem confoderat & adhuc cinctus eò venerat, eripit, nudumq; strinpens, hodie, inquit, pestem domesticam, ne latius exemplô serpat, è visceribus meis avellere decrevi, & quanquam dulcissimi filii cadem non nisi alterius filii, moribus disparis, cade expiare possim malo me posteritas infelicem ac durum Patrem prædicet, quàm imprudentiæ & iniquitatis arguat. Tu verè gaude, quòd vitam, quâ indignus es, cum amittere debeas, in Patris manibus, à quô etiam accepisti, depositurus sis: quò
dictô

diſſo DEum comprecatus, ut factum comprobaret, & ſonti filio gratiam delicti faceret, cum eodem pugione, quò fratrem confecerat, juxta Johannis Cadaver interfecit, quam calamitatem ſilentio ſopiri voluit prudentiſſimus Princeps, famâ ſparsâ, ex populari morbo, alterum poſt alterum morte extinctos. Lib. XXXII. Hiſtor.

§. IX.

Conſiderantes hæc Reges vel etiam Integræ Republicæ, modum exinde explorandi cædium autores conſtituere, eundemque, ſed injuſtè, introducere, auſi ſunt: Sic Rex Chriſtiernus, Danie II. cum cadaver Aulici cujuſdam perempti, applicatis manibus aliorum pectori, nullum ſanguinis daret ſignum, occiſoris verò manu applicatâ, tam ex vulnere, quàm ex naribus cadaveris magna erumperet ſanguinis copia, modum exinde explorandi homicidas fecit, inq; toto ſuo Regno obſervari voluit ac juſſit, referente D. Cloziò in tract. de Sudore Chriſti ſanguineo, Exercit. 14. p. 133. Imò, & adhuc hodie modus ille explorandi nondum omninò deſiit: hoc quòd ſit verum, teſtatur Ampliſſimus Conring, quare ſcribens dicit: Caterum & aliud adhuc fuit probandi ſive purgandi genus, vulgare illud quidem, verùm nonniſi circa cædem uſurpari ſolitur: in quem enim homicidii ſuſpicio reciderat, cadaveri ut ſe ſiſteret, jubebatur, quò præſente, ſi cruentari cœperat corpus exanime, deſuncti homicida credebatur. Quòd ſi cades vulnere non fuerat facta, nihilominus adducebatur, qui criminis erat ſuſpectus experiundi gratiâ, an aliò reum incidio eſſet oſtenſurus, quòd etiam variis factum fuiſſe modis experientia eſt teſtata. Hæc ratio explorandi homicidium vigit & in Italia ſatis diu, neq; nunc omninò deſiit: in diſquiſit. Polit. de forma Judiciorum in Republica rectè inſtituenda: Helmſtadii, Ao. 1667. §. 265.

§. X.

Cum itaque probatum dederimus, nonnulla occiſorum corporum cadavera præſente occiſore & ſtillare & ſtillâſſe ſanguine, etiam cauſæ ſtillicidii hujus perpendendæ erunt. Ne autem hic Andabatarum pugnemus aut procedamus more, ſciendum nobis eſt, de quibus inprimis cauſis noſter ſit futurus ſermo. Novimus equidem quòd & ſupernaturales in ſtillicidiis cadaverum occiſorum dentur cauſæ, quando ſcilicet DEus ſupernaturaliter aliquando manifeſtare vult occiſorem

§. XI

Exempla horum sunt obvia: sic Kornmannus ex Cantipratano Lib. II. Mirac. c. 29. §. 22. recenset, malignissimam quandam vetulam, Judaeis familiarem factam Ao. 1271. in villa Pforzheim / puellam annorum septem Parentibus orbatam vendidisse occidendam: hanc igitur in secreto, obstructo ore ejus, in omnibus fere juncturis membrorum incisionibus vulnerarunt, maximò conamine sanguinem exprimentes & lintheaminibus diligentissimè receptantes. Post tormenta defunctam, in aquam fluidam propè oppidum projecerunt, & super eam lapidum congeriem posuerunt: tertià verò vel quartà die, per manum erectam ad Cælum, à piscatoribus est inventa & in oppidum transportata, horrentibus & clamantibus populis, à Judaeis impiis tantum flagitium esse perpetratum. Erat autem in vicinia Marchio de Baaden, qui mox auditò tantò piaculò, pervenit ad corpus, statimq; ipsum corpus erectum residens tetendit manus ad Principem, quasi vindictam sanguis vel forte misericordiam imploraret: post horam verò dimidiam se deposuit defuncti more supinum; adductis igitur ad hoc spectaculum impiis Judaeis, statim eruperunt omnia vulnera corporis & in testimonium horrenda necis copiosum sanguinem effuderunt: Judaei verò capti penam dederunt. Part. 9. de Mirac. mortuorum c. 25. p. 432. Idem fere est, quod Poëtarum non ultimus, Haarsdörffer in jämmerlichen Mord-Geschichten c. 129. p. 444. de opilionis cujusdam refert cadavere. Cùm enim hic Ao. 1607. die 25. April. suum pasceret gregem, à Nobilibus duobus interfectus & fruticeto injectus fuit. Judices ejus loci, opilione multùm diuq; perquisitò, post quatrimum demum sub fruticeto eum invenerunt: quoniam verò cades ista sine testibus facta erat, suspicio in Nobiles, in vicinia habitantes, cecidit, qui etiam capto & ad occisi cadaver rapti sunt. Sed, quid sit? primus, vix limis, ut ajunt, oculis, cadaver adspexerat, ecce! copiosus inde sanguis promanare incipit. Altero verò accedente ipsa interempti dextra adstantibus primò vulnera, post & ipsum occisorem monstravit, quò factum, ut duo illi suspecti Nobiles, cades hujus autores sese esse sponte confessi fuerint, sicq; dignum factis suis supplicium luerint. Jam, si accaratori mentis bilance modò allegata consideremus, supernaturale quid iis subesse, dicendum est: Tendere enim, manus ad Principem, ut quasi vindictam exercent: dextrà

7
dextrâ vulnera & ipsum monstrare occisorem, illa sanè in cadavere supernaturaliter fieri oportet. Agnoscunt hoc plurimi, inter illos verò non solum Philippus Melancton, quando dicit: *admiranda signa interfectorum corporibus divinius addita sunt, quæ monstrant autores cædis: nam corpora mortua stillant cruore: Lib. I. Admir. Physic. f. 44. sed etiam Tympius, scribens: occultâ DEI potestate res Legibus nature tam aliena fit, partim ut, quanti sanguinis vinculum fit faciendum, intelligamus, partim, ut homicidii autores hęc modò provantur: in Mensa Theol. Philos. p. 191.*

§. XII.

Verùm missis illis, ne & hic locorum nos falcem in alienam messem mittere, accusetur, naturales tantùm indagabimus causas. Ut autem eò felicius hoc fiat, non stamus à partibus illorum, qui præsentiam homicidæ causam stillicidii in cadavere violenter occisorum esse volunt sufficientem, cùm id non semper eveniat, nec præsentem homicidâ tantùm, sed etiam aliis fluat, id quod in sequentibus fusiùs deducetur: genuinas ergò causas subjicere animus est. Cùm autem non unius generis causæ in stillicidio Occisorum sese nobis offerant, sed multæ, præcipuas saltem allegasse sufficiat.

§. XIII.

Initiò quidem propterea cadaver occisi aliquando sanguine stillare dici potest, quia sanguis calidique spiritus in venis etiam cadaveris reservantur: sunt enim venæ quasi vasa sanguinis. Ipse Philosophus hæc innuere videtur, quare in hæc erumpens dicit: *Sanguis in vena calorem detinet & veluti concludit: Lib. de Spiritu c. 5.* Eiusdem sententiæ etiam est aliò in locò, hunc in modum scribens: *Sanguinis copia caloris indicium est, corpora etiam erigit melius. Lib. III. de part. animal. c. 6.* Jam rebus sic stantibus, non nisi naturalis subesse potest ratio, quòd præsentem homicidâ stillicidium in cadavere occisi aliquando sit conspiciendum: Si enim venæ sanguinem detinent, si sanguinis copia caloris indicium est, sequitur, quòd tamdiu haud fluat, quamdiu in venis existit: contra verò simulac è venis exit, eò ipsò momentò fluat, sicque stillicidium causetur; nec absolum: sicut enim vas liquore adhuc calidò repletum, tandem propullulat, imò fermentatione factâ quævis ebullit: ita etiam sanguis nonnunquam præsentem occisore exire sicque fluere potest. *Videre est hoc in Exemplo studiosi cujusdam, inter oppidum Dieben & Lipsiam interfecti, Ao. 1544. cujus cadaver in aquam erat projectum,*

B

ubi

8
ubi per quatuor integras septimanas jacuit: cum verò in eodem loco inventum & erutum ex glacie in proximum deportaretur oppidum, inq; hypocausto calefieret, presentibus civibus & Judice, recenti cepit stillare sanguine. Manlius in *Collectan. LL. CC. p. 307.*

§. XIV. Imò externi aëris constitutio calida fluxum sanguinis promovere potest: Si enim frigida transitum vel fluxum sanguini negat, calida certè fluxum sanguinis promovebit. Cum jam res ita se habeat, haud mirum esse puto, in cadavere occisi exoriri hæmorrhagiam: inprimis multum etiam stillicidio in cadavere occisi conspicuo tribuere videtur maxima hominum in spectaculis ejusmodi frequentia. Non autem nuda id causatur frequentia, sed quia propter hominum frequentiam calidiores exhalationes ad aperiendos corporis meatus & humorum fluxiones citandas plurimùm inserviunt. *Experientiã edoctus probat idem D. Frommannus in Tract. de Fascinat. lib. II. c. 4. §. 3. p. 400. ex diascepsi Medic. Phys. Horstii, de casu quodam & admirabili exemplo infantis cujusdam enecati, quare in hac erumpens dicit: Infans post ortum à Matre sceleratâ occisus inq; fossam aquâ repletam injectus, post 5. septimanas reperitur. Extractus non presente Matre, tum temporis adhuc incertâ, inq; hypocaustum deportatus, statim, ubi vim aëris externi percepit, nec non propter calidiores adstantium hominum exhalationes, sanguine stillavit plurimò.*

§. XV. Deinde & hoc stillicidium in cadavere occisi causari potest, quia scil. venæ putredini sunt obnoxie. Non autem hic putandum, quasi venæ præter omnem spem & opinionem putrescant, quippe non eadem omnium est natura, quare illæ, quæ cæteris sunt ampliores, durant; illæ autem, quæ minimæ sunt, citius putrescere possunt. Agnoscit hoc Arist. quare scribit: *Ut in adæquatione sulci altiores amplioresq; durant, minimi autem, primi ac celeriter limò obductò abolefcunt, rursusq; deductò apparent: Sic vene amplissime durant; minimæ autem ac prime actu carnes efficiuntur, quanquam potentiã nihilominus vene sint, quamobrem, etsi caro exstet, sanguis tamen inductò vulnere undiq; effluit, atq; sine vena sanguis esse non potest: lib. III. de Part. animal. c. 5. L. D.* Quicquid verò horum sit, sive ad longum, sive ad breve temporis spatium durent, tandem aliquando tamen putrescunt aut paulatim putredinem sentiunt: jam factâ putredine venæ solvuntur, nec non sanguinem, si quem continent, emittunt. Ut viæ vel cruore vel sanie vel aliâ quâdam obstructæ materiâ sanguinem elabi non permittunt: Sic
contra

contrà solutione venarum vel etiam per putredinem factâ, non nisi sanguinem ipsæ protrudere & emittere possunt. Penitiùs hæc considerans D. Jacobus Martini, amicas nobiscum jungere videtur manus, quare causam stillicidii indigans in cadavere occisi, inter alias etiam hanc tradit dicens: *nos nihil huic rei subesse, imò nihil omninò tribuendum statuimus: contingere quidem non diffitemur, ut vel ex naribus, vel ex vulnere occisi sanguis fluat: verùm id non tantùm accidere putamus præsentè reò & in violenter occisi cadavere, sed quibuscung; præsentibus, nec non in cujusdam morbò aliquò extincti corpore, & quidem tum, quando interioris cadaveris partes & humores putrescere incipiunt: in disput. de cognitione sui, Ao. 1610. Problem. 8.*

§. XVI. Denique, ut ex multis unicam saltem adhuc suppeditemus rationem, dicimus etiam ex hac causa cadaver occisi præsentè homicidâ nonnunquam stillare posse sanguine, quando vel leviter etiam corpus occisi commovetur. Fieri autem potest commotio vel à circumstantibus spectatoribus, vel ab attingente personâ vel ab alio principio externo. Jam dictò modò leviter tantùm si facta fuerit commotio, sanguis non nisi erumpere ac per nares aliasque vias patentes in corpore elabi poterit. *Profuit enim sanguis potissimum per ampliora venarum foramina, secundùm Arist III. de Part. anim. §. lit. f.* Inprimis verò cum pars vulnerata in cadavere semper sit debilioꝝ, itâ, ut irruenti sanguini resistere nequeat, facilè fieri potest, ut vel levi factâ commotione sanguis eò missus affatim erumpat, præsertim si vulnus nondum coaluerit, corpusque aliàs copiosò sanguine præditum sit. Idem ferme est, quod Sperlingius nobis reliquit, quare, *experientia, inquit, de sanguine occisi ad præsentiam homicide fallax est: nec enim semper sanguine stillat cadaver, nec quoties stillat, toties adstat homicida. In venis cadaveris aliquot dies & septimanas reservatur nonnunquam sanguis, hinc vel levi factâ commotione ad corporis ruit habitum ac per nares aliasq; vias patentes elabitur, sive adsit sive absit homicida: in Institut. Phys. Lib. II. c. 3. Quest. I. p. 299.*

§. XVII. Et hæc sunt rationes satis claræ & perspicuæ, stillicidium in cadavere occisi præsentè homicidâ naturaliter etiam observari posse probantes: possemus, si rei necessitas urgeret, plures adducere, verùm, cum reliquæ omnes ad modò datas referri possint, non est, ut iis, inhæreamus, quare, quid statuam alii, numque ipsorum sententia sit amplectenda, videndum erit.

§. XVIII. Non autem unius sunt generis opiniones, quæ hõc de casu circumferuntur, verùm multæ: ex omnibus ergo unius vel alius saltem injiciemus mentionem. *Primus sit Kornmannus de Mirac. Mort. part. 9. c. 23. p. 425. Ejus, dicens, emissionis sanguinis quidam nullam rationem admittunt, sed malè; cùm enim anima lateat in sanguine, Genes. IV. Vox sanguinis fratris tui clamat ad me de terra: illag; invita discedat à corpore ob desiderium, quod tenet erga illud, circum errat illud, & se corpori insinuare tentat. Et Augustinus dicit: animabus jam beatis in cælo DEum videntibus, inesse quendam naturalem appetitum administrandi corpus, quò retardantur, ne totaliter ferantur in DEum. Creditur igitur, inquit, animam, si adsit autor necis, corpus iterum intrare & movere ad vitam, cum deficient & languida sint membra, saltem ad vindictam occisoris.*

§. XIX. Tria sunt, quæ Kornmannus stabilire videtur, quid dico, videtur, probare posse se credit. Initiò quidem, quòd anima, si adsit homicida, corpus iterum occupet occisi, & ad vitam, saltem ob vindictam occisoris, moveat, idque ideò, quia anima latet in sanguine, juxta Genes. IV. Vox sanguinis fratris tui clamat ad me de terra. Deinde, quòd anima invita discedat à corpore: tandem quia Augustinum à partibus suis stare putat.

§. XX. Verùm, cùm absurdè absurda statuat Kornmannus, nos non habet consentientes, sed dissentientes. Si enim vel fugitivo saltem oculò hæc lustremus, certè tot ipsum falsa statuere dicendum est, quot ipsum ferè verba adducere videmus. Quis enim unquam nostrò tempore hujus fuit sententiæ, quòd anima à corpore soluta corpus iterum intret? meà quidem sententiã, nullus. *Olim quidem Plato μετεμψύχωσιν, quam Pythagoras excogitavit, defendit, & animam de corporibus ad corpora perpetuis vicibus migrare somniavit: Diogen. Laërt. in Vita Philos. lib. III. p. m. 201. Verùm cùm anima separata à corpore extramundanam conservationem in certo suo πῶ existat, i. e. vel in cælo vel in inferno inveniatur, id quod in Schola Theolog. sanorum, imprimis in magno Theologorum Gerharo, Tom. 8. Loc. Theol. de vita ætern. fuissimè deducitur, hoc nullò modò concedi potest: Pythagoricorum inò fabule sunt, sine ullo discrimine animas quodvis ingredi corpus, ut candidè docet Philosoph. lib. de anima c. 3. tit. b. Possent hæc accuratiùs deduci, eorumque falsitas ex eodem principio, quò suos palliare ausus est errores, ostendi, imprimis, an rationes Kornmanni tantum habe-*

habeant ponderis, idque probare queant, quod probare videntur. Sed cum stemus in Cathedra Philosophorum, & talia imprimis Theologis discutienda relinquuntur, sicò omnia præteribimus pede: interim allegasse hæc, est eadem refutasse, sicque sufficienter probatum dedisse, nil minus, quam exinde stillicidium in cadavere violenter occisorum præsentem homicidâ oriri posse, prouti hoc in ipso disputationis actu, si occasio hæc de re discurrendi dabitur, unicuique ad oculum demonstrabitur.

§. XXI. Kornmannum excipiat Campanella, qui quoque genuinâ stillicidii hujus rationes fusque deque habens, aliam reddere conatur; quænam autem illa sit, non melius percipere poterimus, quam si ipsa ipse legerimus verba: Id autem dum facimus, *Liber imprimis ejus quartus de sensu rerum & Magia evolvatur necesse est, ubi causam hæmorrhagiæ hujus in reliquias animæ rejicit, quas in cadavere ad tempus remanere putat, sicut idem, inquit, contingere videmus in caudis anguillarum & pedibus aranearum abscissis, caudisq; lacertarum; cujus sententiæ etiam fuisse legitur Petrus de Albano, nec non Petrus Gregorius Tholosanus lib. 36. Syntagm. Juris universi, c. 20. num. 8.*

§. XXII. Verùm firmò hæc niti talò quis dicet? *anima enim rationalis, quâ quis homo, omnibus inest, quamvis sensualis, quâ quis animal est, tempore procedente recipiatur: docente Arist. lib. II. c. 3. de generat. animal. lit. d. in fine. Jam verò anima rationalis est ἀπέριστος indivisibilis, quod itidem docet Arist. Lib. 3. de Anima c. 6.* quâ itaque ratione & quâ fronte Campanella reliquias animæ defendere poterit? certè id, quod est ἀπέριστος, in partes haud distribuetur: solutâ ergo à corpore animâ nihil particularum animæ relinquetur, multò minus stillicidium in cadavere violenter occisorum inde deducetur. Sed simus liberales, & demus, quod tamen aliàs nullò modò dare possumus, stillicidium illud à reliquiis illis animæ proficisci posse, nondum tamen probabile esse videtur, partes animæ avulsas per tantum temporis tractum posse superstites manere, quò hæmorrhagia ista est deprehensa post tempus occisionis, imò, si manerent, non tamen inde determinatò & statò, quò scil. occisor sistitur, tantum, sed & aliò tempore cadaver stillans reddi posse sequeretur, quippe etiam non præsentem homicidâ cadaver, ut superius audivimus, sanguine stillavit. Exempla ista adducta quoque huc non faciunt: licet enim reliquiæ animæ fuerint in illis animalibus, non tamen sunt reliquiæ, animæ spiritualis, sed ex potentia materiæ eductæ, quod ad rationalem hominis animam referri haud poterit, quæ est immaterialis nec non spi-

12
ritualis, & per consequens nullæ particulæ animæ in cadavere violenter occisorum remanere, aut sanguinem fluidum reddere poterunt.

§. XXIII. Sufficere possent hæc, verùm, cùm plura adhuc sententiæ nostræ sint contraria, vel tangere placet ea: duplicis verò sunt generis; initiò quidem ad Antipathiam quidam fugientes putant: *Spiritus in cadavere adhuc latitantes præsentem homicidâ adeò incandescere, ut iram, quam morientes conceperunt, & cujus species in ipsis superest, per sanguinis ebullitionem vindictæ cupidi, in reum effundant: pro hæc opinione affertur Delrio lib. I. disp. Mag. c. 3. Qu. 4. hinc, quid solidius hæc antipathia ex vehementi odio occisi in occisorem, quod qualitatem latentem ac arcanam impresserit corpori cum cadavere permanentem, se adhuc non videre autumat.* Nec abludit Levinus Lemnius de occult. Nat. mirac. inquiring c. 7. ferè in fine: *quòd si quis statuat, facinerosum ac patrati sceleris reum Antipathia ac dissensione tacitaq; discordiâ id ipsum efficere, non futurus sum in ea re contentiosus.* Sequitur hos Schottus in Magia natur. part. 4. lib. V. Synt. 2. c. 4. nec non Kircherus Art. Mag. part. 9. Qu. post. c. 3. Inprimis referantur hùc necesse est, verba Lucretii, Poëtæ & Philos. Epicurei: Lib. VI. ita canentis.

--- -- -- -- -- libido
*Incitat irritans loca turgida semine multo,
Idq; petit corpus, mens unde est saucia amore:
Namq; homines plerumq; cadunt in vulnus, & illam
Emitat in partem sanguis, unde icimur ictu:
Et si cominus est hostem ruber occupat humor.*

§. XXIV. Denique dantur etiam, qui ad Sympathiam inclinant, sicque se explicant: *quando occisor inimicam occidendum aggreditur, Spiritus occisoris occidendum involant, & contra spiritus occidendi repressuri veluti conatus occisoris, eundem vice versâ ingrediuntur, ita quidem, ut in occisore vivant: post, quando sanguis in occiso frigit, Spiritus ibi quiescere coguntur; tandem quando occisor præsens sistitur cadaveri occisi, metu percutitur, quò fit, ut primò, uti in constellationibus fieri solet, spiritus ad cor occisoris in tanta copia confugiant, deinde magnò impetu & motu exteriora membra petant, quin extra corpus se diffundant ad usq; cadaver. Hic jam Spiritus occisoris latitantes expergesunt, motum cient, & rursus propter Sympathiam cum reliquis occisorem repetunt: Spiritus verò occisi, qui hætenus in occisore vixerant motum faciunt ejus rei, quam habitant*
(habi-

(habitant autem sanguinem) & hoc pacto sanguinem in occiso reli-
quum agitant, donec effluat: hinc certum tempus hujusmodi spiriti-
bus, quò vivunt, definiunt, aliis ad 10. vel 12. horam à tempore factæ
cadis hanc vim restringentibus, ut Galeotus; aliis infra horas plus mi-
nus sex aut septem, inter quos est Franciscus Valeriola, coarctantibus,
citante hæc Licent. Sundeshagen in Tract. de Stillicid. §. 80. 81.

§. XXV. Sed, quid hinc operosè inhæremus? suffecisset, si primis
tantùm labiis hæc delibassemus: quicquid verò sit, quò majora sunt illa,
quæ adduximus, eò minus certè horum est æstimum ac pondus. Et,
ne dixisse tantùm aliquid videamur, lubet, sed brevibus, omnia lustrare
sicque, quid in recessu hab:ant, ostendere.

§. XXVI. Illi, qui ad Antipathiam fugiunt, Spiritusque in cadavere
latitantes præsentem homicidam incandescere, sicque per ebullitionem vindictæ
cupidos, iram in reum effundere putant, falluntur quàm maximè. Fallun-
tur propterea, quia impossibile est, posse in aliquo cadavere aliquem vin-
dictæ appetitum remanere; quia enim anima abest, certè & potentia iræ
& vindictæ causa aberit, secundùm illud: *ubi nulla causa, ibi quoq;
nullus effectus.* Deinde, si spiritus præsentem homicidam in cadavere lati-
tantes incandescunt, id semper præsentem occisore fieret & sanguine cadaver
stillaret, quippe Antipathia perpetuò est eadem: ovis enim perpetuò lu-
pum timet, columba accipitrem perpetuò fugit &c. Contrarium verò
elucescit in stillicidiis violenter occisorum: non enim semper dicta Anti-
pathia observata est, multò minus præsentem homicidam semper cadaver oc-
cisi sanguine stillavit. *Exempla hujus rei sunt obvia & propterea legi
meretur Libavius Tract. de corp. cruentis p. 154. & 245. in primis §. 13. &
14. hujus nostræ Diss.* Manet itaque verissimum, ut alia exinde fluentia
taceamus absurda, refugium ad Antipathiam nullum esse, eamq; nihil minus
quàm stillicidium in cadavere occisi præsentem homicidam causari posse.

§. XXVII. Forsitan autem habebunt, quod volunt Sympathetici?
sed nihil est, quod talium cogitationum materiam cuidam suppeditare
valeat, quippe is, qui accuratiori hæc mentis perpenderit bilance, etiam
non interrogatus fatebitur, de nihilo esse, quæ Sympathie defensores volunt.

§. XXVIII. Concedamus enim dari corporum naturalium Sympa-
thiam, id quod etiam negari non potest: ignis enim se aggregat igni, fri-
gus frigori, hocque exinde, quia manus cujusdam frigore tacta, aut flammis
perusta, curatur flammis & frigore: simile enim in majori copiâ attrahit
simile minus; Sic poma ovaque gelu concreta aquæ injecta frigidæ, per-
dunt

dunt gelu, pristinoque ova ac poma restituantur vigori. Ast quomodo hæc ad Sympathiam Stillicidium in cadavere occisi præsentis Homicidæ, causantem, referri possint ac debeant, non video. Putant enim Spiritus occisi moveri sicque sanguinem excitari, quando occisor præsens sistitur cadaveri occisi: verùm absurda sunt illa, quæ hisce innuuntur; dicerem in occisore potius, quàm occiso, quòd moveantur Spiritus sicque sanguis excitetur, & hoc non absque ratione; nam in necante omnis adhuc perfectè nativus calor invenitur, quem in occiso, cum maximam partem illò destituantur cadavera, invenire non licet; quare si calor abfuerit in cadavere occisi, nihil certè vel parùm de Spiritibus reliquum erit, & per consequens, Spiritus occisorum haud movebuntur, multò minus præsentis occisore sanguinem elicient.

§. XXIX. Et quid multis? sibi ipsis contrariantur, seque propriò jugulant gladiò: sumamus enim dari Sympathiam inter occisorem & occisum, quid inde sequetur? num hoc, quod volunt? minimè. *Si enim Sympathia nihil aliud est, quàm amicabile corporum naturalium consensus ex similitudine qualitatum ortus, sive potius ipsarum similitudinem qualitatum convenientia*, certè nullò modò, imò in æternum non probabunt, quod probare videntur. Quæ enim inter homicidam & violentà morte peremptum amicitia, quis amicabile horum corporum consensus? meò quidem judiciò nullus consensus, nulla amicitia: quâ ratione ergò ad unionem sui hostis sanguis inclinabit? & ex quâ Sympathiâ aut compassione Spiritus illi magnam sanguinis copiam extrahent, sicque hæmorrhagiam facient, quos ex interfectoris oculis in interficiendum egresfos dicunt? sanè ex dictâ & descriptâ Sympathiâ hoc nullatenus fluat.

§. XXX. Cùm itaque nihil hactenus obtinuerint Sympathetici illi, nec credo aliquid obtinebit Galeotus, qui ad 10. vel 12. horam à tempore cædis commissæ hæmorrhagiam istam extendit, multò minùs Franciscus Valeriola, qui infra horas plus minus 6. aut 7. hæmorrhagiam istam coarctat. Constat enim non solum post aliquot dies, horas, septimanas, sed etiam annos cadavera occisorum sanguine stillasse. Possèt, si opus esset, de singulis horum unum vel alterum allegari exemplum, verùm, cùm partim in antecedentis hæc jam præstiterimus, partim etiam in conflictu illa recensentur, colophonem huic nostro levi ac brevi labori in

Nomine DEI addimus, cui etiam sit

LAUS, HONOR ET GLORIA IN SECULA!

SS (O) SS

ULB Halle
006 301 584

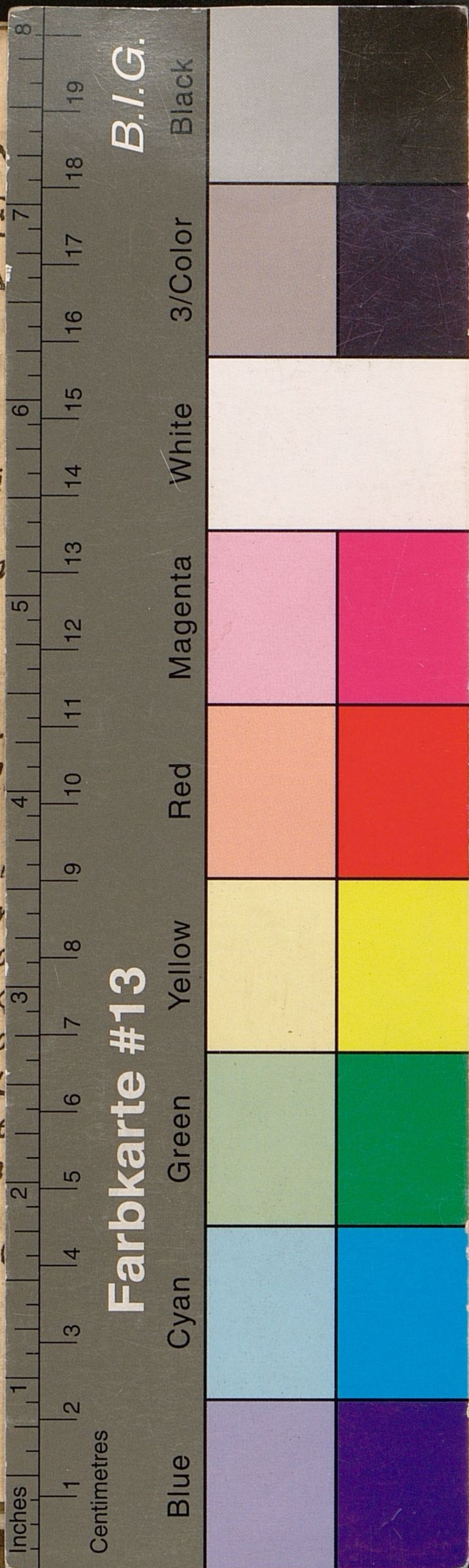
3

VDA7

ADSPIRANTE NUMINIS DIVINI

GRATIA!

De

1698, 4 19
CAUSIS STILLI-
CIDII SANGVINIS IN

CADAVERE VIOLENTER

OCCISORUM PRÆSENTE HOMICIDA

CONSPICUI,

DISSERTATIO PHYSICA,

Quam

AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM ORDINE

CONSENTIENTE,

IN ACADEMIA PATRIA,

Publico placidoque Disputantium examini subjicient,

M. FRIDERICUS *Seuberlich*

Regiom. Pruff.

PRÆSES,

Et

JOHANN. LUDOLPH, LOCK,

Regiom. Pruff.

RESPONDENS,

IN AUDITORIO PHILOSOPHORUM,

Anno MDCXCVIII. Die 23 August. Horis consuetis.

REGIOMONTI, Typis REUSNERIANIS.